

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΚΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ζερβά, αρμύρα θάλασσας - δεξιά, βουνίσιο μέλι
καταμεσής, δυσδιάβατη στενοποριά, που βγάζει
στην εσχατιά. Κι η μοίρα μας, όπως εκείνη θέλει,
πότε σκορπά τα σκότη μας, πότε το φως μας σκιάζει.

Καράβι είν' η μοίρα μας, σε πόντους π' αρμενίζει,
και το κάθε ταξίδι μας, αυτή το κανονίζει.
Αλλού μας σπέρνει ο Θεός - αλλού αυτή μας πάει,
κι αγάπες, μίση, χαρμονές και πόνους μας κερνάει.

Έτσι κι εγώ περπάτησα τα πρώτα βήματά μου,
στα καλντερίμια του χωριού, που ζει στα όνειρά μου·
είναι η δενδροστολίστη και με περίσσια χάρη,
«Μαλώνα» — η Πατρίδα μου! — που 'χει το νου μου πάρει.

Τη μέρα που γεννήθηκα, μου 'δωσε το φιλί της.
Στα χάρδια της μεγάλωσα και στην αναπνοή της.
Ροδόσταμο με πότισε η δροσερή πηγή της,
και την ψυχή μου έκανε ένα με τη δική της.

Χέρι Θεού με φύτεψε σε παραδείσια γλάστρα,
σ' ένα νησί που το βλογούν ο Ήλιος κι όλα τ' άστρα,
γαλάζιο — σαν τον ουρανό — διαμάντι, που γυαλίζει,
και στου Αιγαίου τα νερά την αίγλη του χαρίζει.

Παιδί-βλαστάρι ήμουνα, και σαν πουλί λαλούσα.
Ψηλά, στη στέγη τ' ουρανού, σαν αετός πετούσα,
μ' αλλότρεψε η μοίρα μου κι έκοψε τα φτερά μου,
κι η ξενιτιά, η μάγισσα, έκλειψε τη χαρά μου.

Σαν τ' αηδόνι που 'χασε τη φλογερή λαλιά του,
όταν αγρίμι τ' άρπαξε απ' τη ζεστή φωλιά του,
ήμουν κι εγώ, σαν έχασα το θάλπος της Μαλώνας,
και ξέσπασε στ' αστήθι μου φαρμακερός χειμώνας.

Εδώ με μεταφύτεψαν. Σ' αυτή την ξένη γης,
άνθισα στ' αναγάλισμα μιας νέας χαραυγής.
Ο χρόνος μου 'δωσε λαλιά, και πάλι τραγουδάω,
και τη θετή πατρίδα μου έμαθα ν' αγαπάω.

Μα το νερό της λησμονιάς δεν το 'χω πει ακόμα.
Τ' αχείλι μου ζητά δροσιά σα διψασμένο χώμα.
Η νοσταλγία μου ξυπνά, και τότε, μάνι-μάνι,
μ' αδράχνει κι άκοπα με πα' στις Ρόδου το λιμάνι.

Κει, ξαναζώ τα νιάτα μου. Στις ρούγες της γυρίζω.
Τα φυλλοκάρδια μου μεθούν, κι εγώ κρυφά δακρύζω,
σαν βλέπω πάλι τα γνωστά κηπάκια, τ' ανθισμένα,
και της Μαλώνας τα βουνά, τα φεγγαρολουσμένα,

και δέομαι στο «Πνεύμα Του», να μου γενεί η χάρη,
να ξαναδώ τις χάρες της, η «λήθη» πριν με πάρει.

Τσαμπίκα Κελακίου.